

«Pepe»: la millor obra del cicle

El desé Cicle de Teatre demostrà la necessitat d'un canvi de plantejaments

L'edició d'enguany del certàmen organitzat pel TAC (Teatre de l'Associació Cultural) vé a corroborar la necessitat de revisar uns plantejaments que poden haver quedat desfasats ja. I cal salvar el Cicle...

Arriba el moment de fer balanç del 10è Cicle de Teatre de Granollers; com un espectador que ha assistit a totes les representacions del programa oficial i no com a crític de teatre, crec que aquest Cicle de teatre, passarà a l'història amb més pena que glo-

ria i les obres que ens ha presentat el TAC no han estat a la altura que es mereixien els amants del teatre. Aquest podria ser el resum de les obres:

«La calça al garró»: Mediocritat

PASSAREL-LA: El cicle s'obria amb la producció del T.A.C. de Granollers; amb molta expectació, on el públic si va volcar en assistència. El TAC aquesta vegada ha fet un esforç superior a les seves forces i Passarel-la s'ha quedat a mig camí, però ha valut la pena per tota la gent que hi ha treballat, des de els actors a director etc, per a l'espectador ha estat una de les millors obres del TAC.

EL REY LEAR: De entrada quatre hores de teatre seguides són moltes hores; «El rey Lear» de Shakespeare és molt rei i portar a terme aquesta obra se les porta. La crítica no ha deixat res; se l'ha «carregada» de dalt a baix; un actor només i molt bó, Fermí Reixach.

SESSIO GOLFA: Aquí comencen els problemes del Cicle, doncs estava previst la actuació del Teatro Libero di Palermo, però, segons els organitzadors, per un accident no varen poguer vindre, i tant sols es va fer a la Carpa del Circ Perillós, una anomenada sessió golfa que va passar sense res de nou, amb col.laboracions especials de la gent que fa espectacles de carrer i animació, principalment del Vallès i del Maresme, quedant la sessió molt penjada, com una reunió de amics.

LA CALÇA AL GARRO: El grup pluja del Pais Valencià va portar aquest muntatge. Francament res de res i, per a molts espectadors l'obra no els hi va dir ni piu. Sense comentaris.

PEPE: Per fi un espectacle de alçada internacional. El Txec Polivka entre el art del Clown i el mim ens va fer passar una estona meravellosa. El teatre tornava a ésser la màxima expressió de comunicació entre el actor i el públic. Els aplaudiments del final del espectacle varen ésser dels que fan època, tothom va sortir molt satisfet. Pepe, un treball digne del Cicle. El millor que hem vist.

LLIBERTAT A BREMEN: Després d'un ajornament, al final del cicle, el Centre Dramàtic d'Osona i el Institut de Teatre de Vic ens presentà «Llibertat a Bremen». Els pocs espectadors que varen assistir no ens mereixem una obra tant dolenta feta per aficionats. El Cicle es mereixia molt més.

ARNAU: La darrera obra del cicle, molt pocs espectadors; el tema de l'Arнау va estar resolt plasticament bé. Els actors treballant tota la expressió corporal per a dur a terme aquest muntatge, però no ha sabut al final comunicar el missatge de l'obra. Al final, quan se ensenen les llums de la sala no sabem si era el fi o la mitja part. Una llàstima.

El 10è Cicle de Teatre de Granollers, ja es història i des de aquí crec que el TAC com a responsable de la organització es tindrà de fer uns altres plantejaments a l'hora de dur a terme el 11è Cicle, perquè si es com aquest que hem vist, si al final erem quatre espectadors, en el proper tant sols restaran els organitzadors. I que consti que el públic, si el espectacle val la pena, respon.

Un Espectador